

saa vidt erklæret sig enig i, men det tilføjer, at det er ikke tilstrækkeligt, der maa da ogsaa være andre Betingelser til Stede. Dermed er man egentlig inde paa et Kærnepunkt i Sagen med Hensyn til Anvendelse af Penge paa de saakaldte forventede Tillægsbevillinger. Vi anse det som et Hovedpunkt, at naar der tages Penge paa forventet Tillægsbevilling, maa den Minister, som tager dem, have rimelig Grund til at gaa ud fra, at han derved er i Samstemning med Rigsdagen, at han altsaa kan forvente, at denne Pengeanvendelse senere vil blive billiget.

Hvad nu angaar det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører dvælede ved, nemlig om de 520,000 Kr., som ere anvendte, sagde den ærede Ordfører, at vi her i Landstinget ikke have noget med denne Sag at gøre, vi staa helt uden for denne Sag. Det er til en vis Grad rigtigt; men Grunden dertil er jo simpelt hen den, at disse 520,000 Kr., som den daværende Finansminister Hørring i Forbindelse med daværende Krigsminister Tuxen fik kongelig Resolution til at anvende og tage paa forventet Tillægsbevilling, og som ogsaa bleve opførte paa Tillægsbevillingen for det paagældende Aar 1898—99, ere jo slet ikke krævede her af Landstinget; man har ikke i sin Tid, da Tillægsbevillingsloven var under Forhandling, forelagt dette høje Ting det Spørgsmaal, om det ogsaa nu vilde efterbevilge disse Penge, og Landstinget har ikke fundet sig foranlediget til at bringe det frem, saa Landstinget er saaledes holdt helt uden for. Der er her taget et forholdsvist betydeligt Beløb i et ganske ejendommeligt Øjemed, et lidt faretruende Øjemed, og man har ikke fundet sig foranlediget til at spørge Landstinget, om det ogsaa vilde efterbevilge dette Beløb. Nu foreligger der Statsregnskab, og der staaar en af disse Poster, som vi godt kende fra tidligere Tid, hvor der hverken er Bevilling eller Tillægsbevilling; der staaar blot disse 520,000 Kr. Saa spørges der om: Hvad skulle vi gøre ved den Ting? Nu er det ganske vist, at hele denne Sag, som jo i sin Tid vakte megen Opsigt — og som vel ogsaa har haft en meget stor politisk Betydning her hjemme, for saa vidt den vel kan siges at have været en Pind til Ministeriet Hørrings Liggiste, Oprindelsen dertil — ikke længere har megen aktuel Interesse; den er jo ikke værre, ja ikke nær saa gal som saa mange andre Bevillinger, der have passeret paa denne Maade. Ministeriet Hørring er forsvundet, vi have faaet et andet Ministerium, som naturligtvis

ikke paatænker og som ikke i mindste Maade vil tage den Slags Bevillinger, navnlig ikke uden Landstingets Samtykke. Altsaa, aktuel Interesse har Sagen jo ikke, men jeg tror alligevel, at den har temmelig stor principiel Betydning, og at den belyser godt, hvorledes egentlig vor Forfatning benyttes og opfattes med Hensyn til Finanslovgivningen og med Hensyn til Penges Anvendelse. De Herrer ville derfor maaske undskylde, at jeg dvæler noget ved hele denne Sag.

Det nytter ikke noget, at den ærede Ordfører siger: Nu kunne vi godt stemme, vi afgøre intet, præjudicere intet; vi præjudicere navnlig ikke vor Stilling som Medlemmer af Rigsretten; vi, der ere Medlemmer af Rigsretten — hvilket vistnok gælder om den ærede Ordfører — præjudicere intet ved Afstemningen her. Naar den ærede Ordfører altsaa her staaar og udtaler som sin bestemte Formening, at Ministeriet Hørring her har handlet fuldstændig rigtigt, saa mener han, at det ikke i mindste Maade præjudicerer hans Stilling, naar han en Gang skal dømme som Rigsretsdommer! Og det, som Flertallet forlanger, at Landstinget skal gøre, er jo, at Landstinget skal stemme for en Beslutning, hvorefter Rigsdagen frasiger sig Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til dette Statsregnskab. Vi have aldrig drøftet denne Sag, vi kende den ikke. Jeg ved ikke, hvor meget de Herrer kende den. Jeg har nu i Anledning af, at jeg er Medlem af Udvalget, studeret den en Del, men jeg vil sige, at de Oplysninger, som foreligge for Publikum i Folketings-tidenden, i en Forestilling til Hans Majestæt Kongen osv., ere sandelig ikke meget oplysende, og de kunne ikke bibringe nogen Overbevisningen om, at der virkelig er handlet rigtigt. Nu forlanger man altsaa af dette ærede Ting, som dog kun skulde handle og beslutte efter moden Overvejelse, saaledes som det sømmer sig for Mænd i en ældre Alder, at det med Hensyn til en Sag, som vi ikke kende, og som er meget ilde oplyst, skal gaa hen og fraskrive sig sin Ret; og naar vi saa bagefter skulde dømme om Sagen i Rigsretten, saa have vi præjudiceret hele vor Stilling. Det vil maaske derfor være mig tilladt, da Ordføreren gik nogenlunde let hen over det, og da vi ikke i Udvalget have skaffet Oplysninger til Stede, saa dog blot i Korthed at rekapitulere, hvad der er kommet frem angaaende denne Sag.

Det var den 4de Juni 1898, at der blev indgivet en Forestilling til Kongen fra